

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019355 17 Кж
Бања Лука, 09.11.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Ж.К., због два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, у стицају, одлучујући о жалби његовог браниоца Ј.Ј., адвоката из Б.Л., изјављеној на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019355 17 К од 17.7.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 09.11.2017. године у присуству замјеника главног републичког јавног тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и браниоца, донио је

П Р Е С У Д У

Дјелимично се уважава жалба браниоца оптуженог Ж.К. и у одлуци о казни преиначава пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019355 17 К од 17.7.2017. године тако што се казне затвора за кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске од двије године и од двије године и шест мјесеци и казна затвора за кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске од једног мјесеца, за које је оглашен кривим том пресудом, узимају као правилно утврђене, па се примјеном члана 32., 37. став 1. и 2. и 42. став 1. тачка 2. истог закона осуђује на **ј е д и н с т в е н у к а з н у** затвора у трајању од 3 (три) године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019355 17 К од 17.7.2017. године оглашен је кривим оптужени Ж.К., због два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за која су му утврђене казне затвора од двије године и од двије године и шест мјесеци, и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, у стицају, за које му је утврђена казна затвора од једног мјесеца, па је осуђен на **јединствену казну** затвора у трајању од четири године, обавезан је да оштећеним Н.П. и Т.М. измири штету, док су оштећени Ж.Л. и

Б.Г. са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу, а обавезан је и да плати трошкове кривичног поступка.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

Бранилац оптуженог је на сједници другостепеног вијећа изложио жалбу, коју је подржао и оптужени, а замјеник главног републичког јавног тужиоца је предложила да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених приговора нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалба указује.

Без основа је тврдња жалбе да је на главном претресу учествовао судија, предсједник вијећа Пане Гаврић, који се морао изузети, зато што је поступао у другом предмету против сасвим другог оптуженог и донио одлуку са којом бранилац оптуженог Ж.К. није задовољан. Ово што се наводи нису околности из члана 37. тачке а) до г) због које би се судија морао изузети, као што то жалба погрешно закључује, тако да није ни почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка б) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Жалба тврди да је оптуженом повријеђено право на одбрану али не конкретизује који су то пропусти или поступци суда којима се повређује одређена процесна норма, а да би се све то одразило на повреду овог права из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Ради тога овај суд налази да је та жалбена тврдња потпуно без основа.

Жалба на исти начин поступа када тврди да је пресуда заснована на незаконитим доказима јер не указује одређено који доказ сматра незаконитим и из којих разлога. То што подвргава критици одређене доказе, посебно исказе свједока, и став суда да на њима изведе закључке о постојању одлучних чињеница представља критику чињеничне основе побијане пресуде, а не овај жалбени разлог. Према томе битна повреда одредаба из члана 311. тачка з) ЗКП РС није почињена, а ови приговори ће бити размотрени у оквиру критике правилности чињеничне основе побијане пресуде.

Што се тиче приговора жалбе да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и да не садржи разлоге о одлучним чињеницама и да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и они су неосновани. Радње оптуженог и његових саизвршилаца су описане на такав начин да је јасно одређена улога сваког од њих појединачно и заједнички, како у погледу реалне дјелатности, тако и у вези

психичког односа према дјелу. У том смислу нема нејасноћа о улози оптуженог и опис његових радњи и односа према дјелу чини јасним елементе бића кривичних дјела за које је оглашен кривим. Дакле, изрека пресуде није неразумљива, а ни противрјечна сама себи, као што то жалба тврди. Што се тиче разлога које пресуда даје у прилог утврђеним чињеницама из изреке они су потпуни, како садржински тако и по свом квалитету, који им даје јасноћу и одређеност у погледу одлучних чињеница. Не стоје наводи жалбе да оптужени „није уопште споменут у пресуди да је саслушан“, јер се његов детаљан исказ дат на главном претресу излаже на страни 14. пресуде, па се жалилац упућује на тај дио пресуде. Жалба и овај основ побијања, у преосталом дијелу, образлаже критиком правилности чињеничне основе првостепене пресуде, а то њено незадовољство датим разлозима, у конкретном случају код оваквог стања ствари, не значи и одсуство разлога о одлучним чињеницама.

Жалба приговара и правилности чињеничне основе побијане пресуде, са аргументима који првенствено теже да дискредитују кредибилитет појединих свједока због њихове везе са кривичним дјелом, вршећи некритички и парцијално њихову анализу и дајући своје закључке о истинитости њиховог казивања који немају упоришта у изведеним доказима. У прилог томе да је чињенично стање правилно утврђено говори прије свега да је суд правилно цијенио исказе свједока Г.Р., Н.Б. и С.К., јер су ови искази заиста увјерљиви због њиховог непосредног сазнања о самом догађају критичне прилике, одређености, међусобне подударности и логичности, а поготово када се доведу у везу са исказима свједока З.Б., В.И. и Н.А., као и са исказима осталих свједока и материјалним доказима, које суд у том контексту цијени. Саслушан по приједлогу одбране свједок С.К., који је као малољетник учествовао у извршењу оба кривична дјела разбојништва, заиста је детаљно и увјерљиво изнио своја сазнања о оба кривична дјела гдје је описао улогу оптуженог и осталих саучесника. Он се изјаснио и о свим, за одбрану спорним детаљима, као што су ко је и са којом улогом учествовао у оба разбојништва, како је подијељен новац и слично. Зато питање снимка кретања возила код трговачког центра Т., забиљежено надзорном камером, није уопште спорно са становишта које је лице возило аутомобил, а ко је улазио у објекат, као што то жалба покушава да прикаже. Овај исказ подударан је са исказима друга два саизвршиоца, Г.Р. на бензинској пумпи Н.П. и Н.Б. у ТЦ Т., тако да сва та три исказа граде такву чврсту цјелину па су и на основу њих правилно утврђене одлучне чињенице. Као што је речено ове исказе допуњавају и додатно потврђују и искази осталих свједока, са материјалним доказима које суд детаљно излаже и образлаже на ваљан начин и са подлогом која их не доводи у било какву сумњу. Дато образложење о томе прихвата у свему и овај суд и на њега упућује и жалиоца. Што се тиче оружја које је оптужени држао неовлашћено жалба се тим питањем посебно не бави, а докази које суд цијени у прилог кривице оптуженог (свједок Н.А., потврда о привременом одузимању предмета и већ речени свједоци код изјашњења о начину извршења дјела и коришћеном оружју) су тако систематизовани и оцијењени да се у њихову правилност не може сумњати.

Пошто није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је утврдио правилно, првостепени суд је правилно примијенио кривични закон када је радње оптуженог правно оцијенио као два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 23. КЗ РС и кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних

материја из члана 399. став 1. КЗ РС, у стицају и за та дјела га огласио кривим. С обзиром на речено побијана пресуда није повриједила кривични закон, како то жалба наводи.

Сходно одредби члана 322. ЗКП РС овај суд је испитао побијану пресуду због одлуке о казни, па је нашао да је првостепени суд правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности и оцијенио да се ради о особито олакшавајућим околностима због којих казну треба ублажити испод законом прописаног минимума. С обзиром на те околности овај суд је нашао да су појединачно утврђене казне за свако од дјела у стицају правилне. Међутим, суд је пропустио да цијени околност како је оптужени у вријеме извршења кривичних дјела тек напунио осамнаест година живота, а с обзиром на ту чињеницу јединствена казна која му је одмјерена за ова кривична дјела, у склопу свих осталих околности, указује се као превисока. Зато је овај суд прихватио као правилно утврђене казне затвора за кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 23. КЗ РС од двије године и од двије године и шест мјесеци и од једног мјесеца за кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, из првостепене пресуде, а преиначио ту пресуду у одлуци о јединственој казни изричући оптуженом казну затвора од 3 (три) године, налазећи да она одговара врсти и тежини кривичних дјела и личности оптуженог, као учиниоца и да ће се том казном затвора постићи сврха кажњавања која је законом прописана.

С обзиром на наведено одлучено је као у изреци, а на основу члана 328. став 1. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић